

Predikan i Kindaholms församling 2016 av Tobias Bäckström

Söndag efter nyår

"Guds hus"

Jes 55:5-7

Rom 12:1-2

Mark 11:15-19

Ps: 369:1-3, 665, 81, 369:4-6, 432

När man som svensk i utlandet kliver in på en svensk ambassad så kliver man in på svenskt territorium. Fast man fortfarande är utomlands så står man ändå på svensk mark, fast man är borta så är man ändå hemma.

När vi kliver in i kyrkan så står vi på Guds territorium, Kyrkan är Guds ambassad på jorden, Guds hus. Som medborgare i Guds rike har vi därför kommit hem när vi kommit till kyrkan, om än inte till det slutliga himmelska hemmet.

Det gamla förbundets tempel, templet i Jerusalem var det ställe där Gud besökte sitt folk. Där var Gud närvarande, dit gick man för att offra och be. Det var skärningspunkten mellan himmel och jord.

Men när Jesus kom dit så reagerade han häftigt. Det som skulle vara ett bödens hus hade förvandlats till ett rövarnäste. Folk sålde offerdjur och växlade pengar. Jesus drev ut dem allesamman och jag föreställer mig att det blev ganska stor kalabalik.

Man kan tycka att Jesus tog i lite väl mycket. Folk behövde ju djur att offra och de speciella tempelmynt som man skänkte i offerkistan.

Nu var det nog inte fel på deras verksamhet, det var istället *platsen* det var fel på. Genom sitt köpande och säljande så störde de bönen.

Gud var närvarande i den tidens tempel. Han är fortfarande närvarande i templet. Men idag är templet något annat. Jerusalems tempel finns inte längre, den förstördes av romarna år 70. Så i det nya förbundet så är templet inte den byggnad som stod i Jerusalem.

Så här i jultid firar vi ju att Gud har tagit sin boning i en mänsklig kropp. Jesus Kristus är nu Guds hus. På samma sätt som templet var säte för Guds närvaro är nu Jesus platsen där Gud är närvarande.

Och eftersom kyrkan är Kristi kropp där vi som enskilda kristna utgör enskilda byggstenar så är kyrkan den plats där Gud är närvarande. Nu har templet övergått till att vara vi, alla kristna. Vi utgör tillsammans Guds heliga tempel, våra kroppar är stenar i Guds tempelbygge. Kyrkan är ju i första hand inte en byggnad utan alla som genom dopet har blivit upptagna i Guds församling. Nu är det i detta tempel som Gud är närvarande. Nu är det genom kyrkan som han besöker oss.

Det betyder inte att kyrkan som *byggnad* har spelat ut sin roll. Eller att den skulle kunna reduceras till samlingslokal, vilken som helst. Gud behöver visserligen inte själva kyrkobyggnaden för att möta oss men *vi* behöver den.

Att Guds hus är heligt betyder att den är *avskild* för Gud. Den är helig för att den pekar vidare på något annat, något utöver sig själv. Kyrkobyggnaden är ett fönster mot Gud.

Jesus rensade den tidens tempel. Han gick ganska hårt fram, men det var nödvändigt. Han drev ut det som inte skulle finnas i templet. Han drev ut det som hindrade bönen. Guds hus skall vara ett bödens hus för alla folk.

Kyrkan måste med jämna mellanrum rensas, reformeras. Det har gjorts gång på gång i kyrkans historia, när kyrkan har blivit något annat än vad den var avsedd för, och det kommer naturligtvis även att behövas i framtiden. Kyrkan måste rensas, där vi försöker hålla rent från ovidkommande sysselsättningar och fokuserar på vad som är vår uppgift.

Den viktigaste, eller ende, reformatorn är Kristus. Han kan naturligtvis sända människor för att genomföra sitt uppdrag, men i grunden måste det vara han själv som genomför rensningen av sin egen kyrka, om det ska bli riktigt gjort. För att Jesus ska få plats i kyrkan måste han rensa henne.

På vilket sätt behöver kyrkan rensas idag? Jag tror att den största faran för kyrkan idag är det som Paulus skriver i epistelläsningen: anpassa er inte efter denna världen. Det måste, uppenbarligen, ha varit en frestelse redan då, annars hade väl Paulus inte varnat för det. Det har i alla tider varit en frestelse för kyrkan att vara andra till lags, men är det kanske särskilt idag.

Mellan jul och nyår pågick det en debatt hur vi som kyrka ska förhålla oss när många svenska lämnar kyrkans tro. Det gällde i detta fall tron på återfödelse, reinkarnation. Om folk börjar tro på detta ska vi i kyrkan då följa efter, anpassa vår teologi? Så kunde man tolka en pensionerad biskop som skrev om detta, men som fick mothugg från sina kolleger. Martin Modeus, biskop i Linköping, menar att en anpassad kristen tro bara blir otydlig. Han skriver: *"Den viktigaste utgångspunkten i dialogen mellan människor av olika tro är att man vet vad man står för. Annars blir man ointressant som samtalspartner."* Och det är ju riktigt: när man möter människor av annan tro är lösningen inte att man anpassar sin teologi. Gör man det blir det ju inte så mycket att samtala om.

Guds hus var alltså templet i Jerusalem. Det var också Jesus Kristus själv, hans kropp där Gud tog sin boning. Men Guds hus är också Kyrkan, både i form av kyrkobyggnaden och i form av oss kristna som är Kristi kropp.

Men även vi som individer är ett tempel. Gud vill ta sin boning även hos oss i våra kroppar. Och hur är det med oss själva, våra kroppars tempel? Vad finns det i vårt liv som stör bönen? Vad har vi som hindrar Jesus att få plats? Har vårt inre blivit ett rövarnäste istället för ett bödens hus?

Din kropp är ett tempel för Gud, ditt inre ska vara ett bödens hus. Och din *inre* kyrka har hjälp av den *yttre*. Vi är ju inte bara andliga varelser, vi är även kroppsliga. Vi har kyrkor inte för att Gud behöver dessa utan för att vi behöver dem. Vi behöver kyrkorummet som en påminnelse om den vi ber till. Den här byggnaden är det främsta bönehuset i Mårdaklev. Väggarna är indränkta av generationer av böner, människor som har levt före oss, som har hållit bödens låga brinnande i sekel. Nu är stafettpinnen överlämnad till oss, att hålla denna plats för helig, ett tempel åt Gud.

Det här är platsen där Kristus kliver ner till oss. I nattvardens bröd och vin blir han materia, här blir han kött och blod. Tabernaklet, Guds hus, står nu på altaret. Det är platsen där han möter dig idag.